

Polski

WITAMY

w Muzeum Historii Naturalnej
Uniwersytetu Oksfordzkiego



Museum of
**Natural
History**



Wstęp

Uniwersyteckie Muzeum Historii Naturalnej, zbudowane w XIX wieku jako centrum aktywności badawczej przy Uniwersytecie Oksfordzkim, zgromadziło mnóstwo znakomitych okazów i zbiorów, dzięki czemu jest miejscem wyjątkowym, tętniącym życiem i chętnie odwiedzanym przez turystów.

Od chwili wejścia na wewnętrzny dziedziniec Muzeum Historii Naturalnej czujemy, że znaleźliśmy się w wyjątkowym miejscu. Imponuje ono swoją wielkością, podkreśloną przez strzeliste żelazne kolumny i szklaną kopułę dachu, a jednocześnie zapewnia zwiedzającym intymność dzięki krużgankom i górnej galerii otaczającej cały dziedziniec.

Kiedy muzeum – początkowo nazywane po prostu Muzeum Uniwersyteckim – zostało zbudowane w 1860 roku, przyciągało wszystkich badaczy naukowych z całego Uniwersytetu Oksfordzkiego. Obecnie ta nagradzana instytucja nadal stanowi centrum aktywności naukowej, w którym prowadzone są prace badawcze (również w terenie), a także gromadzone liczne kolekcje. Regularnie odbywają się tu różne wystawy oraz inne wydarzenia, których odbiorcami są zwykli zwiedzający oraz uczniowie w różnym wieku.

Do najcenniejszych eksponatów muzeum należy pierwszy na świecie naukowo opisany dinozaur – *Megalosaurus bucklandii* – oraz popularny „oksfordzki dodo”, czyli jedyne dostępne pozostałości tkanek miękkich ptaka dodo, przedstawiciela wymarłego już gatunku.

Muzeum, będące częścią rodziny Uniwersytetu Oksfordzkiego składającej się z ogrodów, bibliotek i muzeów, jest usytuowane w pobliżu Muzeum Ashmolean, Biblioteki Bodlejańskiej i Muzeum Pitt Rivers. To ostatnie – muzeum antropologii i archeologii – przylega do budynku Muzeum Historii Naturalnej, dzięki czemu oba miejsca można zwiedzić w ramach jednej wycieczki.

Życzymy miłego zwiedzania!





Oksfordzki dodo

Oksfordzki dodo to najbardziej ikoniczny eksponat w kolekcji muzeum. Są to najkompletniejsze na świecie szczątki ptaka dodo, obejmujące pozostałości tkanek zarówno głowy, jak i nogi zwierzęcia.

Dodo to nielotny ptak odkryty przez Europejczyków pod koniec XVI wieku na wyspie Mauritius na Oceanie Indyjskim. W 1680 roku był to już gatunek wymarły, a do jego wyginięcia przyczyniły się prawdopodobnie drapieżniki takie jak psy, koty i świnie, wprowadzone na wyspę przez europejskich osadników.

W kolekcji muzeum znajdują się także dwa z najszlachetniejszych obrazów przedstawiających dodo: kopia wielobarwnego obrazu George'a Edwardsa z 1758 roku oraz pochodzący z 1651 roku obraz autorstwa Jana Savery'ego, na którym widzimy dość „pulchny” okaz. Obecnie uważa się, że ptaki te były smuklejsze, niż zazwyczaj przedstawiano je na obrazach.



Megalozaur i dinozaury z Oxfordshire

Kiedy myślisz o dinozaurach, możliwe, że nie kojarzysz ich z Oxfordshire. Tymczasem to właśnie tutaj dokonano jednych z pierwszych odkryć dinozaurów, a w muzeum znajduje się jeden z najważniejszych zbiorów dinozaurów z okresu jury na całym świecie. Najszlachetniejszy z nich to dziewięciometrowy mięsożerca o nazwie *megalozaur*, który został odkryty we wsi Stonesfield niedaleko Oksfordu. Nazwę nadał mu w 1824 roku William Buckland, pierwszy starszy wykładowca geologii na Uniwersytecie Oksfordzkim. Megalozaur jest pierwszym na świecie dinozaurem opisanym przez naukowca.



„Czerwona dama” z Paviland

„Czerwona dama” z Paviland to częściowo zachowany szkielet ludzki znaleziony w jaskini na półwyspie Gower w Walii w 1823 roku. Kości zabarwione były na czerwono ochrą, a w ich pobliżu znaleziono artefakty wykonane z kości słoniowej oraz kości. Ozdoby z kości słoniowej skłoniły odkrywcę szkieletu, Williama Bucklanda, do wysnucia wniosku, że były to szczątki kobiety.

W rzeczywistości szkielet należał do młodego mężczyzny, a najnowsze badania przeprowadzone metodą datowania radiowęglowego wskazują, że ma on około 34 000 lat, co oznacza, że znalezisko to jest najstarszym w całej Europie Zachodniej przykładem ceremonialnego pochówku człowieka współczesnego pod względem anatomicznym. Materiał na wystawie jest odlewem oryginalnych kości, które są zbyt delikatne, by można było je wystawiać dla zwiedzających.



Parada szkieletów

Parada szkieletów w sali głównej to jedna z najczęściej fotografowanych ekspozycji muzeum. Ukazuje ona bogactwo form szkieletów dużych ssaków, będące wynikiem ewolucyjnej adaptacji kośćca – od długiej szyi żyrafy po silne, lecz smukłe kończyny konia. Dział nauki zajmujący się analizą różnic w budowie spokrewnionych ze sobą zwierząt nazywany jest anatomią porównawczą. Ekspozycja muzeum umożliwia porównanie czaszek, rogów, poroży, zębów i kończyn różnych zwierząt, a także pozwala prześledzić sposób, w jaki ewolucja ukształtowała każdą część ciała pod kątem różnych potrzeb: szybkości, skutecznej obrony, zdobywania pożywienia czy też spożywania pokarmu.



Szkielety wielorybów

Zbiory każdego szanującego się muzeum historii naturalnej byłyby niepełne, gdyby nie znalazły się w nich podwieszono u sufitu szkielety wielorybów. Walenie – wieloryby, delfiny i morświny – to rząd ssaków morskich, do którego należy wiele z największych żyjących dziś na świecie zwierząt.

Wiele z tych szkieletów zostało nabytych przez muzeum krótko po otwarciu w 1860 roku; w tamtym okresie przyciągały one zoologów z całego świata, pragnących obejrzeć te ciekawe eksponaty.

Szkielet orki (miecznika) to pozostałość po zwierzęciu, które zostało zabite w Kanale Bristolskim w 1872 roku. Z kolei delfin butlonosy został schwytyany niedaleko Holyhead w 1868 roku i sprowadzony do muzeum przez Williama Henry'ego Flowera, drugiego dyrektora Muzeum Historii Naturalnej w Londynie.

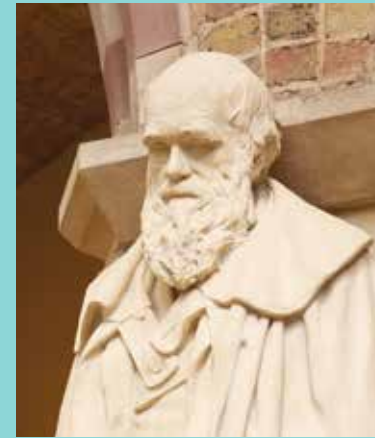


Ściana trylobitów

Ta płyta piaskowca pochodzi ze skał w marokańskiej prowincji Tinghir. Liczy ona 450 milionów lat i stanowi niezwykle ciekawą, naturalnie powstałą skamielinę zawierającą trzy różne typy tych morskich stawonogów – *Selenopeltis*, *Calymenella* i *Dalmanitina* – a także wiele osobników z gromady węzowideł.

Wszystkie zachowane tu zwierzęta żyły na dnie prehistorycznego oceanu, niedaleko południowego superkontynentu Gondwany. Kolczasty pancerz *Selenopeltis* wykształcił się najprawdopodobniej w celu ochrony zwierzęcia przed dużymi drapieżnikami, w tym rybami, które żyły na Ziemi w tym samym okresie.

Zachowane w tej płycie osobniki nie znalazły się tam razem za swojego życia – ich szczątki w jedno miejsce przeniosły najprawdopodobniej prądy oceaniczne.



Karol Darwin i wielka debata

30 czerwca 1860 roku w nowo otwartym budynku muzeum odbyła się wielka debata na temat teorii ewolucji Darwina. Jej uczestnikami byli Thomas Henry Huxley (zwany „buldogiem” Darwina) oraz Samuel Wilberforce, biskup Oksfordu. Zaledwie siedem miesięcy po opublikowaniu książki *O powstawaniu gatunków* ci dwaj mężczyźni debatowali nad nową i żarliwie krytykowaną teorią, którą Darwin przedstawił w swoim dziele.

Teorię Darwina uważa się dziś za fundamentalną dla naszego rozumienia świata przyrody. Znajdujący się na dziedzińcu muzeum pomnik Darwina został wyrzeźbiony przez Henry'ego Hope'a Pinkera i odsłonięty 14 czerwca 1899 roku.



Meteoryt z Nantan

Niklowo-żelazowy odłamek meteorytu to najstarszy eksponat, jaki można zobaczyć i jakiego można dotknąć w muzeum. Ten liczący ponad 4,5 miliarda lat meteoryt jest tak stary, jak sama Ziemia, i starszy od wszystkich ziemskich skał. Pochodzi z pasa planetoid – skalnych odłamków planet – krążących wokół Słońca między orbitą Marsa a orbitą Jowisza. Meteoryt znaleziono w 1958 roku w pobliżu miasta Nantan w regionie Guangxi w Chinach. Uważa się, że zaobserwowane w 1516 roku zjawisko spadania gwiazd o jasnym jak błyskawica świetle i falującym torze obejmowało meteoryt z Nantan, którego fragmenty odkryto ponad 400 lat później.



Ichtiozaur Mary Anning

Ten mały gad w kształcie ryby, nazwany ichtiozaurom, został odkryty w 1835 roku przez znaną paleontolog Mary Anning. Okaz jest tak dobrze zachowany, że w jego klatce piersiowej można dostrzec ości i łuski ryb z jego ostatniego posiłku.

Mary Anning żyła i pracowała w angielskim nadmorskim miasteczku Lyme Regis, gdzie zajmowała się wyszukiwaniem i sprzedawaniem skamielin. Dokonała wielu znaczących odkryć w pobliskich skałach jurajskich, między innymi pierwszych na świecie szkieletów plezjozaura i ichtiozaura. Te znaleziska pomogły zrewolucjonizować naszą wiedzę o historii życia na Ziemi, w tym koncepcji związanych z wyginięciem gatunków, które przygotowały grunt pod teorię ewolucji.



Życie w ulu

Dzięki znajdującemu się w muzeum eksponatowi w postaci ula, którego przednią ścianę zastąpiono szybą, poznać można tajniki pracy pszczoły miodnej. Widać tu składającą jaja matkę (królową) i asystujące jej nieustannie potomstwo. Wewnątrz komórek plastrów znajdują się larwy, czyli czerwie, które żerują na mleczku pszczelim przynoszonym im przez robotnice, tzw. karmicielki. W ciągu swojego dorosłego życia pszczoły pełnią kolejno różne funkcje, na przykład budują z wosku plastry, znoszą do gniazda wodę lub brzoń gniazda. Najstarsze pszczoły pracują poza ulem, gdzie zdobywają pożywienie i gdzie można zobaczyć je wykonujące tzw. taniec, na który składają się różne figury. Za ich pomocą pszczoła informuje swoje siostry o tym, gdzie znajdują się najlepsze źródła pożywienia.



Kania ruda

Ochrona populacji kani rudej zamieszkującej Wielką Brytanię to jedna z najbardziej udanych akcji związanych z ochroną przyrody w XX wieku. Ptaki te były tu tępięone do tego stopnia, że groziło im niemal całkowite wyginięcie. Uważa się, że ich populacja spadła do zaledwie pięciu par.

Dzięki ochronie stanowisk lęgowych, odpowiedniemu zarządzaniu terenami rolnymi (uwzględniającemu ochronę gatunku) oraz wprowadzeniu osobników z populacji zamieszkujących Europę kanię rudą udało się uratować – szacuje się, że w 2016 roku w Wielkiej Brytanii żyło około 1600 par lęgowych tego gatunku. Działania ochronne przyniosły taki sukces w Chiltern Hills, że młode kanie z tego rejonu są przenoszone w inne miejsca Wielkiej Brytanii, żeby tam zakładać nowe populacje.



Kamienie szlachetne

Zbiory muzeum obejmują niezwykle ciekawą kolekcję kamieni szlachetnych, w której skład wchodzi piękne, trwałe i rzadkie minerały. Niektóre z nich, na przykład rubiny i szmaragdy, cechuje intensywna barwa i idealna przejrzystość. Inne charakteryzują ciekawe efekty optyczne – na przykład urzekająca gra kolorów w przypadku opali czy „ogniste” iskrzenie szlifowanych diamentów.

Wśród eksponatów muzeum można zobaczyć naturalne kryształy oraz kamienie szlifowane i rzeźbione, obejmujące wszystkie powszechnie znane rodzaje kamieni szlachetnych, a także te nietypowe, rzadziej pojawiające się w sklepach jubilerskich. Do naszych ulubionych rzeźbień należą te w kształcie zwierząt – jak wiele z nich zdołasz dostrzec?

Zbiory muzeum



Wystawy na dziedzińcu muzeum to tylko przedsmak tego, co można zobaczyć w całej kolekcji. W muzeum znajduje się ponad 7 milionów historycznych i współczesnych okazów z całego świata natury. Zbiór obejmuje pięć milionów owadów, pół miliona skamielin, skał i minerałów, a także ponad 250 000 okazów zoologicznych. Do tego trzeba jeszcze dodać bibliotekę liczącą 20 000 książek oraz archiwum zawierające około pół miliona rękopisów.

Podstawą kolekcji przyrodniczej na Uniwersytecie Oksfordzkim były materiały sprowadzone przez Eliasa Ashmole'a w XVII wieku, które zawierały wiele okazów zebranych przez Tradescantów (ojca i syna) – ogrodników rodziny królewskiej oraz rodzin arystokratycznych.

Od 1683 roku te oraz inne zbiory były gromadzone w oryginalnym budynku Muzeum Ashmolean na Broad Street w Oksfordzie (obecnie jest to Muzeum Historii Nauki). W 1860 roku otwarto Muzeum Historii Naturalnej pod nazwą „Muzeum Uniwersyteckie” i tam przeniesiono okazy geologiczne.

Obecnie zbiory muzeum zawierają okazy szczególne ważne pod względem historycznym, w tym najstarszego na świecie owada przypiętego na szpilce entomologicznej i pierwszego naukowo opisanego dinozaura – *megalozaura*.

Dzisiaj muzeum to ośrodek działań edukacyjnych i prac badawczych; jest ono również miejscem organizowania różnych wystaw, a jego zasoby mają duże znaczenie dla kraju i całego świata. Kolekcje stale rosną i są wykorzystywane przez studentów, uczniów, artystów, nauczycieli akademickich, ochotników oraz pracowników uniwersytetu.



Kolekcje Ziemi

Kolekcje Ziemi to okazy związane ze wszystkimi naukami o Ziemi, takie jak skały, minerały, skamieliny, kamienie budowlane, kamienie szlachetne i meteoryty.

Kolekcje biblioteki i archiwum

Biblioteka i archiwum zawierają unikatowy zbiór książek, czasopism oraz archiwalnych tekstów o tematyce przyrodniczej, z których duża część jest związana ze zbiorami muzeum i prowadzonymi tu badaniami.

Kolekcje życia

Kolekcje życia zawierają dużą liczbę owadów, pajęczaków, skorupiaków, ptaków i ssaków z całego świata.





Architektura muzeum

Konstrukcja muzeum znacząco wpłynęła na rozwój architektury XIX wieku, na historię Uniwersytetu Oksfordzkiego, a także na sposób prezentowania wiedzy naukowej w Anglii.



Budynek muzeum jest tak samo imponujący dzisiaj, jak w dniu jego otwarcia, które miało miejsce w 1860 roku. Muzeum swoje istnienie zawdzięcza w głównej mierze dalekowzroczności i determinacji jednego człowieka, Henry'ego Aclanda. Acland został mianowany na starszego wykładowcę anatomii w kolegium Christ Church Uniwersytetu Oksfordzkiego w 1845 roku, gdzie pracował w Muzeum Anatomii uczelni. Zorganizował on kampanię na rzecz budowy nowego muzeum, w którym będzie można przeprowadzać prace badawcze oraz nauczać studentów, a także gromadzić zbiory rozproszone po całym uniwersytecie.



Budynek, będący uderzającym przykładem neogotyckiej architektury epoki wiktoriańskiej, powstał pod silnym wpływem myśli Johna Ruskina – XIX-wiecznego krytyka sztuki i przyjaciela Aclanda. Ruskin uważał, że architektura budynków powinna być kształtowana przez energię świata naturalnego. Ponieważ współpracował ze znakomitymi artystami ze stowarzyszenia Prerafaelitów, projekt muzeum i jego wystrój stanowią doskonały przykład pojmowania nauki i sztuki przez tę grupę artystów.

Projekt budynku został wybrany w otwartym konkursie, w którym nagrodzono trzy najlepsze propozycje mieszczące się w budżecie 30 000 funtów. Z 32 złożonych projektów Acland wybrał propozycję Deane'a i Woodwarda – dwóch architektów, którzy wcześniej zaprojektowali Muzeum Trinity College w Dublinie wybudowane w 1853 roku. Budynek Trinity również powstał pod wpływem koncepcji Ruskina, szczególnie w zakresie wykorzystania materiałów oraz wystroju. Benjamin Woodward był głównym projektantem w zespole Deane – Woodward i wniósł największy wkład w projekt i konstrukcję budynku muzeum.

Muzeum, otwarte w 1860 roku, stało się ośrodkiem praktycznie wszystkich badań naukowych prowadzonych na Uniwersytecie Oksfordzkim w tamtym czasie.



Szkło i żelazo

Prawdopodobnie najbardziej intrygującym elementem budynku jest sklepienie nad dziedzińcem centralnym, które wykonano ze szkła i żelaza. Szkło i żeliwo były popularnymi materiałami budowlanymi od połowy lat 40. XIX wieku. Stosowano je w galeriach i szklarniach, a także w słynnym Kryształowym Pałacu z 1851 roku. Wykorzystanie strukturalnego żelaza w budowie dachu było nowatorskim rozwiązaniem; niestety pierwszy projekt dachu, wykonany z kutego żelaza, okazał się nieudany – struktura nie była w stanie utrzymać własnego ciężaru i musiała zostać zdjęta, zanim zdołano ją ukończyć.

Druga wersja dachu została zbudowana przez E. A. Skidmore'a, doświadczonego wytapiacza, który wspólnie z Woodwardem prowadził prace nad pierwszym projektem. Żeliwne kolumny są zdobione we wklęsłach rzeźbieniami z kutego żelaza, które przedstawiają gałęzie różnych gatunków drzew, na przykład platanu, orzecha włoskiego czy palmy.



Kolumny, głowice i wsporniki

Wokół dziedzińca stoi 126 kolumn; wszystkie zostały zaprojektowane przez Johna Phillipsa, pierwszego kustosa muzeum. Każda kolumna jest wykonana z innej ozdobnej skały wydobywanej na Wyspach Brytyjskich, o czym informuje tabliczka z nazwą kamienia i jego pochodzeniem. Głowice i wsporniki mają rzeźbienia w postaci motywów botanicznych reprezentujących wszystkie systemy klasyfikacji roślin.

Większość głowic została wyrzeźbiona przez irlandzkich braci Jamesa i Johna O'Shea oraz ich siostrzeńca Edwarda Whelana. Wszyscy trzech mężczyźni byli wyjątkowo utalentowanymi kamieniarzami, a ich prace, często wzorowane na roślinach sprowadzonych z Ogrodu Botanicznego w Oksfordzie, wyróżniają się najwyższą jakością i oryginalnością.

Wspaniali mężczyźni i jedna wspaniała kobieta

Jeżeli przyjrzymy się uważnie filarom otaczającym dziedziniec, zobaczymy 19 pomników wybitnych mężów nauki, między innymi Arystotelesa, Galileusza, Izaaka Newtona, Karola Darwina i Linneusza. Znajdują się tu również liczne popiersia naukowców, którzy byli związani z muzeum, takich jak John Phillips, Henry Acland czy William Buckland. W 2010 roku, po raz pierwszy od ponad 100 lat, pojawiło się nowe popiersie: podobizna Dorothy Hodgkin, która w 1964 roku otrzymała Nagrodę Nobla w dziedzinie chemii za pracę z krystalografii. Hodgkin prowadziła swoje przełomowe badania w muzeum w połowie XX wieku.



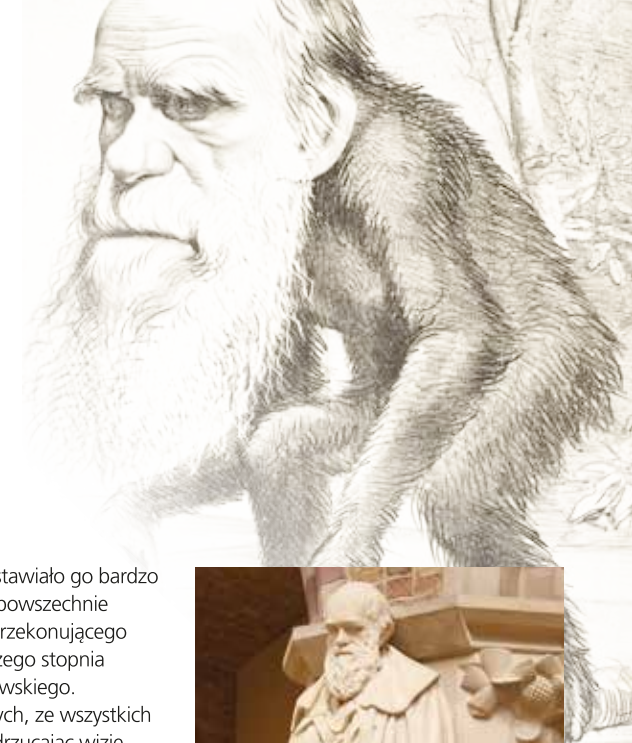
Wielka debata

30 czerwca 1860 roku w muzeum doszło do zderzenia ideologii, które później zostało okrzyknięte „wielką debatą”.

Jeszcze przed zainstalowaniem wszystkich zbiorów i ukończeniem prac nad wystrojem architektonicznym muzeum, Brytyjskie Stowarzyszenie Postępu Naukowego przeprowadziło tu swoje 30. coroczne spotkanie, świętując otwarcie budynku, noszącego wówczas nazwę Muzeum Uniwersyteckiego. Podczas tego spotkania biskup Oksfordu Samuel Wilberforce oraz londyński biolog Thomas Huxley starli się w debacie na temat jednej z najbardziej kontrowersyjnych teorii XIX wieku: teorii ewolucji w procesie naturalnej selekcji, której autorem był Karol Darwin.

Publikacja Darwina zatytułowana *O powstawaniu gatunków* została wydana w listopadzie poprzedniego roku, dlatego zawarte w niej koncepcje były jeszcze świeże. Wykład i dyskusja na temat tej publikacji odbyły się w ówczesnej Bibliotece Radcliffe na pierwszym piętrze muzeum. Choć nikt dokładnie nie spisywał dokładnie tego, co wypowiedziano przed hałaśliwym tłumem liczącym ponad 500 osób, wiadomo, że doszło do ostrej intelektualnej potyczki między Wilberforcem a Huxleyem.

Huxley był genialnym młodym naukowcem, badającym skamieliny bezkręgowców, małp człekokształtnych oraz ludzi. Jako jeden z najbliższych współpracowników Darwina – później nadano mu przydomek „buldoga” Darwina – Huxley należał do nielicznej grupy osób, które poznały teorie przedstawione w publikacji *O powstawaniu gatunków* jeszcze przed jej wydaniem.



Samuel Wilberforce był biskupem Oksfordu, co stawiało go bardzo wysoko w hierarchii kościelnej. Był człowiekiem powszechnie szanowanym i uznawanym za elokwentnego i przekonującego mówcę; posiadał również tytuł naukowy pierwszego stopnia z matematyki i był członkiem Towarzystwa Królewskiego. Podczas debaty używał argumentów teologicznych, ze wszystkich sił broniąc koncepcji kreacjonizmu biblijnego i odrzucając wizję ewolucji poprzez naturalną selekcję propagowaną przez Darwina.

W trakcie burzliwej dyskusji Wilberforce próbował dokuczyć Huxleyowi, sugerując mu, że jego przodkiem mogły być małpy, na co Huxley miał odpowiedzieć: „Jeżeli ktoś mnie pyta, czy wolałbym mieć za dziadka nędzną małpę, czy raczej mężczyznę bogato obdarzonego przez naturę i posiadającego ogromną siłę wpływu, który wykorzystuje te niezwykle możliwości i wpływy do tego, by wyśmiewać argumenty wysuwane w poważnej debacie naukowej, to bez wahania wybieram małpę”.

Wielka debata była ważnym wydarzeniem oznaczającym początek historii muzeum, a także kluczowym momentem w rozwoju współczesnej nauki ewolucyjnej.



Informacje dla zwiedzających

Godziny otwarcia

Otwarte codziennie od 10:00 do 17:00. Wstęp wolny.

Godziny otwarcia w okresie świąt Bożego Narodzenia podano na stronie www.oum.ox.ac.uk.

Zwiedzanie w grupach: duże grupy i szkoły proszone są o dokonywanie rezerwacji z wyprzedzeniem telefonicznie (pod nr 01865 282 451) lub e-mailem: education@oum.ox.ac.uk.

Kawiarnia muzealna

Zapraszamy do zakupu przekąsek i napojów w kawiarni muzealnej z widokiem na dinozaury, czynnej przez cały dzień.

Sklep

Sklep muzeum oferuje szeroką gamę produktów, między innymi skamielin, minerałów, publikacji, zabawek, biżuterii, kartek pocztowych i pamiątek z muzeum.

Darmowe publiczne wi-fi

Aby podłączyć się do naszego darmowego publicznego wi-fi, należy zalogować się do sieci publicznej MNH i postępować zgodnie z instrukcjami.

Udogodnienia

Muzeum umożliwia wjazd wózkiem inwalidzkim na wszystkie piętra i oferuje darmowy parking dla osób niepełnosprawnych. Na miejscu nie ma żadnego innego publicznego parkingu.

Lokalizacja

Muzeum znajduje się około 10 minut spacerem od centrum miasta i około 15 minut na piechotę od dworca kolejowego w Oksfordzie.

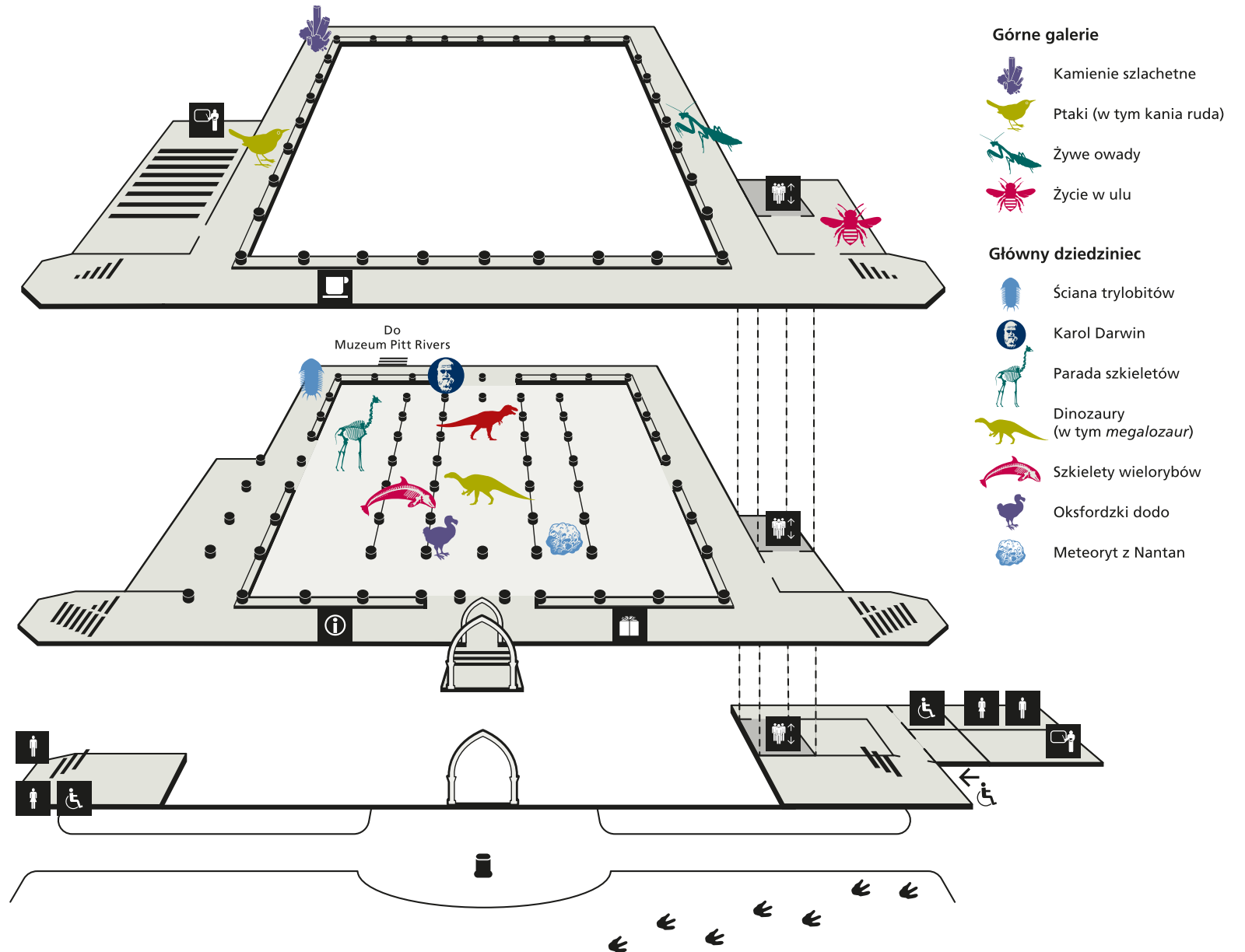
Wynajęcie muzeum

Istnieje możliwość wynajęcia do prywatnego użytku muzeum i jego sali wykładowej liczącej 300 miejsc siedzących, na przykład na wesela, uroczyste kolacje i konferencje: venue@oum.ox.ac.uk

Wsparcie dla muzeum

Prosimy o wsparcie finansowe bieżących prac prowadzonych w muzeum poprzez składanie datków do pudełka na darowizny stojącego przy recepcji. Dziękujemy.

Plan muzeum



Oxford University Museum of Natural History
Parks Road, Oxford, OX1 3PW

www.oum.ox.ac.uk



@morethanadodo

Blog muzeum: morethanadodo.com

